

Reviews

'Gruis / aan de twijfel' (Werktoneel / NTGent): groots spel in een grijs dekendecor

★★★★☆ 4 / 5

Voorstelling - Gruis / aan de twijfel

Regisseur - Jesse Vandamme

Gezelschap - Werktoneel / NTGent

Locatie - /

Cast - Louise Bergez, Joeri Happel, Lucie Plasschaert, Lucas Van der Vegt

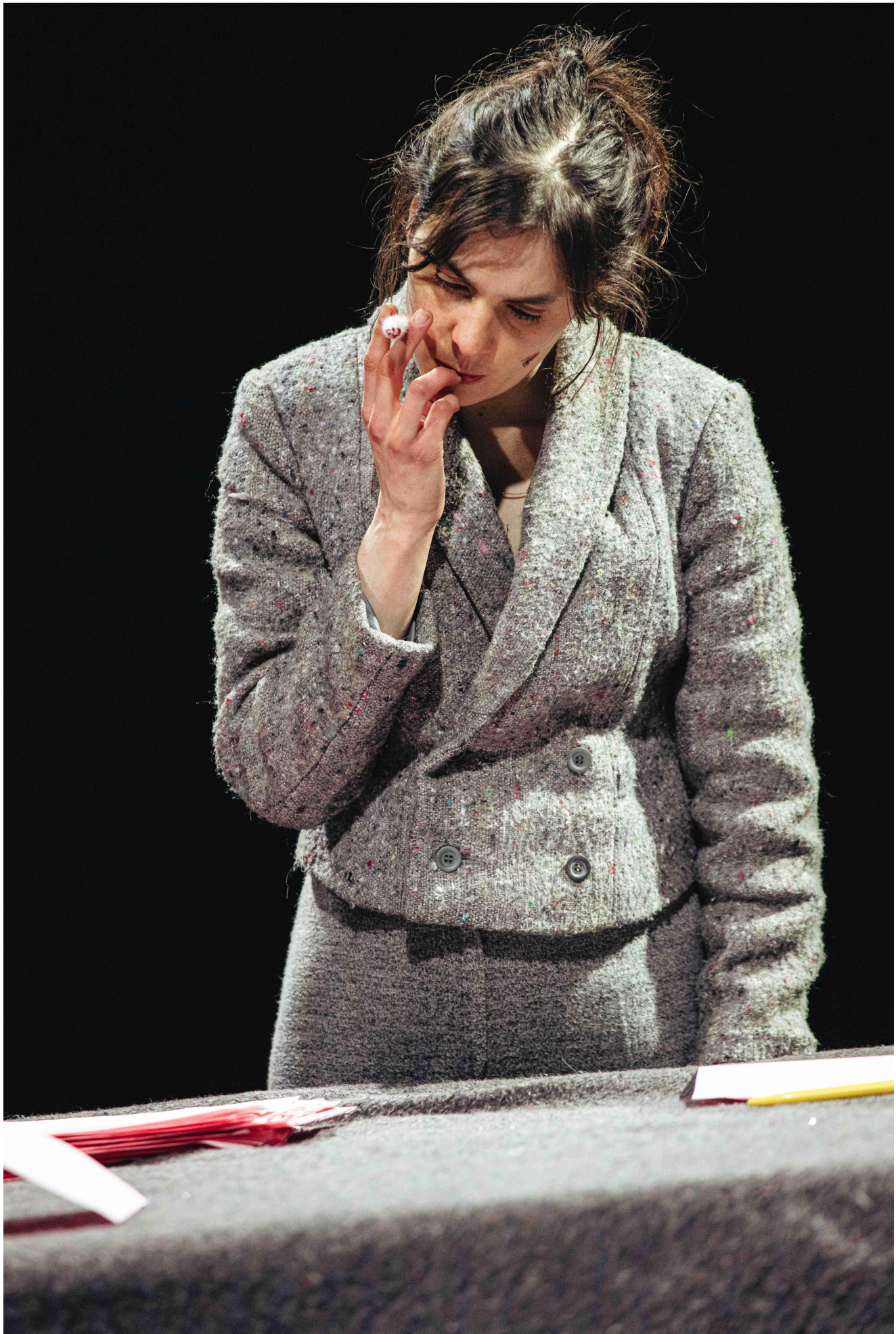
Els Van Steenberghe

Els Van Steenberghe is theaterrecensent.
Bijgewerkt op: gisteren om 07:46

gisteren om 07:44

Regisseur Jesse Vandamme omringde zich met dé beloftes onder de nieuwe generatie acteurs – zijnde Louise Bergez, Joeri Happel, Lucie Plasschaert, Lucas Van der Vegt – en dook met hen tussen de dekens.

Daar lazen en speelden ze het droogkomische, snedige oeuvre van Willem Frederik Hermans.

‘Bombazijn, dat brave beertje / die at ’s zondags graag een peertje / ’s Zaterdags een stukje worst. / met een biertje voor de dorst.’ Dat is een van de versjes die Sita, de vrouw des huizes uit de roman *Uit talloos miljoenen*, neerpent. De vrouw wordt machtig vertolkt door Louise Bergez, gekleed in een grijs mantelpakje, in haar handen knelt ze een tasje van groen nopjesplastic. Terwijl tracht haar man Clemens – een uitgebluste professor, met flair gespeeld door Joeri Happel – een essay te typen.

Intussen pocht hun buurvrouw (een sprankelend spitse Lucie Plasschaert) met haar succesvolle kinderboeken en doolt hun dochter Parel (eveneens een rol van Plasschaert) dronken, neukend en stuurlaas door de wereld. Op de achtergrond braakt de radio vreemdsoortige muziek en dito gesprekken, evengoed afkomstig uit het oeuvre van Willems.

ADVERTISEMENT

Dé kracht van de regie plus de spelers is dat ze de lusteloosheid van de personages zo vertalen dat het diep tragisch én erg grappig toneel wordt.

Dat klínt als een rommelig allegaartje. Dat is het allerminst. Chloé Wasselin-Dandre naaide een berg grijze paardendekens aan elkaar tot een gigantisch doek. Dat doek doet het podium als een grijs landschap ogen. Met een rechthoekige ‘berg’ in het midden. Het lijkt op een XL-doodskist. De personages scharrelen rond die kist of laten zich er lusteloos op vallen. Het leven is zwaar omdat het leven is.

Dé kracht van de regie plus de spelers is dat ze de lusteloosheid van Sita en Clemens zo vertalen dat het diep tragisch én erg grappig toneel wordt. Hoe? Door even secuur te bewegen, te kijken, te spreken. Door exact op het juiste moment een te uitgelaten Parel op de scène los te laten. En door subtiel te

schakelen met sferen. Van lusteloos naar gefrustreerd tot gekunsteld broeierig als Clemens zijn zwangere psychiater (een heerlijke rol van Lucas van der Vegt) bezoekt.

Jesse Vandamme bewijst dat hij een meester is in het perfect monteren van exact de juiste woorden, blikken, bewegingen, rekwisieten – gehaakte bierflesjes! –, ... die *Gruis / aan de twijfel* heerlijk doet balanceren tussen gekte en gruwel.

Vandamme bewijst dat hij een meester is in het perfect monteren van exact de juiste woorden, blikken, bewegingen, rekwisieten – gehaakte bierflesjes! Een Beertje Bombazijnmasker! –, ... die *Gruis / aan de twijfel* heerlijk doet balanceren tussen gekte en gruwel. Je kijkt naar tristesse. Door spel, vorm en regie krijgt die tristesse een hilarische gloed. Belangrijk: de humor ondergraft de tristesse niet. Nooit. Integendeel.

Werktoneel intrigeerde tijdens de pandemie met het fascinerende *Solipsists*. Met *Gruis / aan de twijfel* toont deze ploeg dat ze de goesting en (nog belangrijker) het talent bezitten om fris teksttheater te maken waar de rockende vibes afkomstig zijn van de rauw-poëtische woorden én de virtuoze vertolkers van die woorden.

Gruis / Aan de twijfel van Werktoneel / NTGent speelt nog tot 6 mei in NTGent/Arca. Op 31 mei en 1 juni te zien in KVS te Brussel. [ntgent.be](https://www.ntgent.be)

trailer Gruis def.mp4

00:40